

I Horisonten.

Roman

af

Frederich Freidrich.

(Fortsat.)

„Bring Greinden min oprigtige Tak," sagde han endelig og hans Stemme klang endnu beæget. „Sig hende, at jeg først nu er beroliget, og at den Tanke, at hun mulig kunde have misforstået min Opdragen, har pinte mig usigelig."

„Dg giver Deres Saar ikke Anledning til Betyrning?" spurgte Kurt.

„Alte det mindste," forstrebte Warberg. „Det dommer mig til Stuearrest en Tidlang, det er det hele. Allerede i Dag kunde jeg dog have gaaet ud, hvis jeg turde have vist mig med dette Bind om Armen. De ved nok, Hr. Doktor, at mens man er Student, forbyr et saadant Bind ens Resonance, men efter den Tid søger man gjerne at skjule, at man har begaaet en saadan Dumhed som det er at stybes med en anden, skønt man alligevel ikke al Tid kan undgaa det."

„De ser meget angrebet ud, Hr. Greve," bemærkede Kurt.

„Det er en Folge af Stuelusten og maalte af Hvirvelse, thi argetligt er det, at skulle være udført for ethvert ungt Menneskes Overmod. Naa — bring Greinden min hjertesligste Tak. Jeg kan kun række Dem min venstre Haand," tilføiede han smilende, medens han strakte Haanden ud imod Kurt.

Hagendorf stjernede sig.

Det var for Leo som om et Lysstær havde fyldt hans Bærelse; alt syntes ham at se venligere ud. Han lagde sig i sin Kænestol og saa drømmende hen for sig. Men denne Nostalgie fik en fort Tid undes ham.

Et Djeblisk efter blev der atter banket paa hans Dør. Uvillig raabte han: „Kom ind!" Men næppe var Døren aabnet, før han sprang op med et Udbrud og gik den indtrængende i Møde — det var hans Fader.

Denne var en høj, kraftig Stikkelse. Det noget langagtige Ansigt var omrammet af hvidt Skæg, Pande og Kind var gjennemfuret af dybe Rynker, men under de bukkede, høide Bryn funklede et Par Øjne med al Manddommens Lid. Der laa i hans hele Opdragen noget fast og stolt, næsten haardt, og han bar sit Hoved saa stæjt, som om det maatte være umuligt for denne Rikke at bøje sig.

Dg han var en stolt, fast karakter. Med ubøjelig Stræng- heds holdt han fast ved alt, hvad hans Navn og Stand syntes at kræve. Slægten Warberg var gammel og havde en Gang spillet en en stor Rolle gennem sine Indflydelser ved Hoffet og sin Rigdom.

Hu var Rigdommen for længst forfunden og med den tillige en stor Del af den gamle Grevelsægts Indflydelse. Men jo mindre ydre Glans Greve Anton Warberg var ifland til at give sit Hus, des fastere holdt han ved de Grundfæ- ninger, hans Forfædre en Gang havde byldet.

Hans Navns Ære var hans første og sidste, og med ubøn- herlig Strænghed rettede han alle sine Bestræbelser imod, at ikke den mindste Plet skammede det blanke Ærens Skjold, der tilhørte hans Slægt.

„God Dag, Leo," sagde han og strakte Haanden ud imod sin Søn. Intet venligt Skimt lod sig til Synne paa hans alvorlige Ansigt, hans Øjne strejfedes kun flygtigt Armen, der blev baaret i Bind.

„Hvorledes kommer du her, Fader?" spurgte Leo forle- gen. „Jeg havde ingen Anelse om dit Besøg."

„Kommer jeg dig til Ulejlighed?" spurgte Greven med skarp Betonning.

„Nej, paa ingen Maade. Hvorledes skulde det være muligt?"

„Jeg vilde kun med egne Øjne overtyde mig om Udfal- det af din Duel."

„Du har allerede hørt derom?" spurgte Leo noget for- bauset.

„Alte gennem dig. Du forlovedes Fader meddelte mig det i Saar. Det har gjort mig ondt at høre Efterret- ninger af hans Mund om min Søns Historier, da jeg selv intet vidste."

„Dm mig nu ikke efter Skinnet, Fader," faldt Leo ind. „For Duellen vilde jeg ikke skrive for ikke at volde dig ungs- tig Betyrning og efter den Tid har min Arm, som du ser, hindret mig deri."

Greven nikkede samstemmende.

„Du har over Hovedet i den sidste Tid ikke skrevet, hær- ken til mig eller din Forlovede. Dog derom senere. Fortæl mig nu, hvad der gav Anledning til Duellen."

„Vil du ikke tage Blads?" sagde Leo bedende.

„Tak — jeg er ikke træt," sagde den gamle Greve. „Fors- tal."

Han gik langsomt frem og tilbage i Bærelset, som om han søgte at skjule det Dyr, han var i. Leo fortalte alt det forefaldne.

„Jeg kunde ikke rolig bære den frække Insinuation," svarede han til.

Greven blev staaende:

„Selvfølgelig!" raabte han med rynket Bryn. „Jeg vilde endog have stillet den Betingelse, at den ene Part blev dødt paa Pladsen — dog, jeg vil ikke gjøre dig Bebrejdelser, jeg er tilfreds. Du har reddet din Ære, det andet er en Temperamentsdag. Du har i den senere Tid ofte været i Grevindens Hus?"

„Ja!"

„Hvem er Greinden? Hun ser nok et stort Hus og har Beskjæftigelse og Forbindelser i næsten alle Kredse, og dog kender ingen hende."

„Hun er lige saa rig som hun er dannet og smuk." Greven rystede paa Hovedet.

„Giver det nogen som helst Garanti?" bruste han op.

„Lad enhver anden af Hjertens Lyst tage Del i hendes Skil- staber uden Betænkning; men en Warberg maa have Bished for, hvem han omgaaes."

„Jeg har lige til dette Djeblisk ikke hørt ytre selv den ringeste Tordren om hendes Karakterens Renhed og Uafstøthed," gav Leo til Svar. „Jeg tror ikke at have glemt, hvad jeg skulde høre."

„Jeg tør og vil heller ikke vente andet," blev den gamle ved, medens han langsomt nedlod sig paa en Stol. Han syntes at være meget angrebet og træt, alle hans Bevægelser forraabte dette. „Endnu en Ting har ført mig hertil: jeg ønsker meget at erfare, hvilken Plan du har lagt for din Fremtid. Du er ikke mere ung nok til sorgløs at henleve Dig efter Dag, det har desuden aldrig ligget dig i Blodet. Du maa jo forlangt være kommen til Klarhed over dig selv — hvad har du til Hensigt?"

„Min Fremtid afhænger jo ikke udelukkende af min Vilje," gav Leo til Svar.

Et flygtigt, men dog gjennemtrængende Blik kastede Greven hen til sin Søn.

„Naturligvis," sagde han. „Det beror ikke udelukkende paa dig, hvor hurtigt du bliver Minister eller Gesandt ved et eller andet Hof — dog, det er fandt, du har jo opgivet den diplomatiske Løbebane."

„Du hender mine Grunde dertil: jeg har jo ikke Mid- lerne til at fortsætte ad denne Vej."

„Midlerne kan du jo blive Ejer af, hvad Djeblisk du vil," henfaldte Greven, men i en meget spag Tone.

„Ja, som Gave eller Almisje fra min Onkel," raabte Leo. „Jeg ved nok, at han uden Begrning vilde forstrække mig, men det er mig imod at modtage mere, end jeg nød- vendig maa bruge. Derfor indskrænker jeg mig, derfor kunde Vojnant Debringen tilraabe mig, at han tog selv mod meget smaa Indsatser. Han vidste, jeg spiller ikke, hvor jeg kan nægte det. Jeg kan ikke spille med fremmedes Penge."

Greven tav og saa mørkt ned for sig. Disse Ord be- rørte ham haardt. Det nagede ham, at han ikke var i Stand til at give sin Søn de nødvendige Midler. Ganste vist kunde ingen Bebrejdelser ramme ham selv, thi Godset var forgjæl- det, før han overtog det. I sit Indre maatte han give sin Søn Ret, og dog turde han ikke vedgaa dette.

„Hvad du erholder er jo kun en yderst ringe Del af den store Formue, der en Gang vil blive din Ejendom," sag- de han.

„Endnu er den ikke min Ejendom."

„Det beror paa dig, naar du vil være Ejer."

„Nej, det er mig imod kun at leve af min Kones For- mue og til Gjengæld være afhængig af hende."

Leo havde med disse Ord sikkert ramt Faderens hvide og stolte Sind.

„Godt," mente Greven. „Du har opgivet den diplo- matiske Karriere, men hvorfor træder du da ikke ind i Admi- nistrationen. Det mangler dig ikke paa Dygtighed og Naar- net Warberg vil hjælpe dig over mange Hindringer, som var nok til at stanse andre."

Leo tav. Han vilde have givet meget til, hvis han kunde have faaet Lov at give sit oversyldte Hjerte Luft og sige, at denne Løbebane var hans inderste Indre saa afgjort imod, at han var en Fjende af den snæverhæjtede selvogde Byrokratisme, at der i hans Sjæl glødede en Funke af den guddommelige Frihedsstrang og Tanke, der krævede lige Ret for alle, der i sin Haand holdt hin Værdighed, hvorpaa alle Mennesker blev vejet, lige meget, om de sad paa en Trone eller henlevede deres Dage i en Hytte. Men han turde ikke sige, at hele Tiden, hvori han levede, ofte fyldte ham med en Følelse af Hædelhed og Bæmmelse, at han hver Skjæbne Aften kunde behøve at høre sit Blik mod den hvalvede Himmel for at finde Jordens Smaalighed og Jammerlighed dobbelt tung at komme til Rette med, at han sølte det som en Haan mod Gud og Mennesker, at tilsindens Lov var a'hængig af en en- kelt Smil eller onde Lune, al den Stund dog ikke en Gang den mest højstillede paa Jorden havde samme Evne som en af de Billioner Solstråler til at lyse og varme. Var Jor- den andet end et Atom i Verdensaltet, og var selv den mest højstillede paa Jorden i sig selv mer end et Atom i Forhold til det hele? Et Atom af et Atom!

„Hvorfor sparer Du mig ikke?" afbrød Greven sin Søns Tankeslugt.

„Jeg har ikke tilstrækkelig Dygtighed for denne Løbeba- ne," gav Leo undvigende til Svar.

„Du saaner ikke Dygtighed, men Lyst," raabte Greve An- ton Warberg og sprang op, som havde han været en ung Mand. „Hvad er altsaa din Plan for Fremtiden? Du vil ikke leve af din tilkommende Hustrus Formue; Du har ingen Lyst til Diplomati og lige saa lidt til Administrationen — hvad vil Du? Gjør ikke Regning paa min Død, thi jeg kan intet efterlade Dig. Det Guds, der endnu hedder mit, er kun mit af Navn, det er aldeles forgjældet, — selv om dette ikke er min Skyld."

Der gled et Træk af Uvilje over Leos Ansigt.

„Fader, har jeg givet Dig Grund til en saadan Formod- ning?"

Greven søgte at dæmpe sin frembrudende Bevægelse.

„Nej," svarede han, „men jeg forstær Dig ikke; jeg staa for min egen Søn som foran en Gaade. Den Dm- standighed, hvorpaa Vojnanten støttede sin Sigelse, Din yderst tarvelige Levemaade, har givet mig noget at tænke paa. En Greve Warberg kan ikke leve som en simpel Skriver eller Privatlærer, i det mindste ikke her" — og han lod sit Blik glide hen over det tarvelige Bærelses tarvelige Udstr.

„Tillader mine Midler mig mere?" spurgte Leo.

„Ja! Din forlovedes Fader har flere end en Gang erklæret, at han paa ingen Maade vil indskrænke dine Udgif- ter."

„Hvad jeg faar fra den Side, kan jeg kun betragte som Gave, og der er noget trykkende i stadig at skulle modtage Gaver."

„Dine Ord bringer mig stedske hen mod et Spørgsmaal, jeg gjerne vilde have undgaaet. Wandas Fader har til mig besvaret sig over, at Du i den senere Tid meget sjældent stri- ver til din forlovede. Hvorledes hænger det sammen?"

Leo kunde ikke skjule sit Forlegenhed; han sølte, hvorle- des Blodet steg ham til Hovedet.

„Det er ganske tilfældigt," bemærkede han.

„Nej, det er ikke tilfældigt," ioredede den gamle Greve, der skarpt havde iagttaget Sønnen. „Tror Du at kan stusse din Fader? Du er ikke i Stand til at sige en usandhed, der- for sitter dine Læber, mens de udtaler Ordene. Det er noget andet."

Leo kjæmpede et Djeblisk med sig selv.

„Ja, det er noget andet," svarede han da. „Der findes ikke noget aandeligt Bindeled mellem Wanda og mig. Hvad der interesserer mig, overfer hun eller forstær ikke og jeg paa min Side ganske saaner forstær af hendes Anstuelser. Denne aandelige Kluft mellem os er stedske bleven dybere og synligere, og jeg ved ikke mere, om der i det hele taget lader sig bygge nogen Bro over den."

„Jeg forstær ikke, at Kluften kan være større, end at din forlovedes Formue kan fylde den," udbrod den gamle.

„Jeg vil derfor ogsaa sige Dig, hvorfor jeg alt i Ar og Dag har ønsket en Forbindelse mellem Wanda og Dig. Jeg ønsker den, for Navnet Warberg ved Dig og din fremtidige Hustrus Formue vil erholde ny Glans. Du kan ikke som andre Mennesker ganske hengive Dig til dine egne Ønsker, thi dine Forfædres Navn paalægger Dig Forpligtelser, ja kan endog forlange store Ofre, som jeg har hadig haft den Forventning til Dig, at Du uden Tøven vil bringe disse Ofre, som dit Navn fordrer. Her kommer det ikke an paa, om Forbindel- sen med Wanda ikke ganske falder sammen med dine inderste Følelser, thi Wanda har dit Ord og en Warberg bryder al- drig sit Ord. Dg jeg har den Tillid til din Klogskab, at hvis der virkelig foreligger en Kluft imellem Eder, Du da saa fornuftig som muligt søger at udjævne denne. Min Erfar- ning rækker videre end Din, og jeg forstær Dig, at i Livet sammenvokser meget, om i Begyndelsen al Tid syntes at være modfæt hinanden. Jeg kan ogsaa sige Dig, at det er Daar- skab at modfætte sig det, som man nødvendigvis maa gjøre, thi det bliver en haabløs Kamp. Det er en stor Livskunst al- Tid at gjøre det rigtige. Saa, nu behøver jeg vist ikke at til- føje mere."

Derpaa tog han sin Hat.

„Du vil allerede forlade mig?" spurgte Leo forundret.

„Ja. Du ved, at jeg kommer saa sjældent til Residensen, og derfor har jeg en stor Mængde Besøg at gjøre svarede Gre- ven. „Jeg vil i Morgen, inden jeg afrejser, endnu en Gang komme til Dig, indtil da har Du vel nok eftertænkt vor Sam- tale i Dag."

Han rakte Sønnen sin Haand uden at tilføje yderligere.

Leo gav sig derpaa til at eftertænke Samtalen med sin Fader, og han havde efter dette Lyt til at anraabe Skabnen om at befri ham for det svære Tryk, der hvilede paa ham.

Hans Fader som den følgende Dag igjen og hans Ansigt var endnu strengere end tidligere.

„Jeg afrejser saa igjen i Dag," sagde han med en rolig og fold Tone, som om han rettede sin Tale til en fremmed.

„Kun nogle Spørgsmaal har jeg endnu til Dig, paa hvilke jeg ønsker Svar. Det er bleven mig fortalt, at Du er Med- arbejder ved et heroverende Blad, som staar i den skarpeste Opposition til Regjeringen. Redaktørens Navn er Alban, og han skal nok være Republikaner. Er det sandt?"

„Hvem har sagt Dig det?" spurgte Leo.

„Det er ligegyldigt — det er ikke derpaa det kommer an," gjensvarede Greven i en stræng Tone. „Jeg ønsker kun et Svar paa mine Spørgsmaal."

„Nej, jeg er ikke Medarbejder — jeg har kun offentlig- gjort enkelte Artikler i Bladet."

„Altsaa dog sandt — og oven i Kjøbet i et Blad af den politiske Retning! En Greve Warberg Medarbejder ved et saadant Blad!"

„Mine Artikler har ingen Berøring med Politik. Jeg har lært Dr. Alban at kjende ved et Tilfælde; han er en Mand med Mand og mange Interesser. Vi talte om Litera- tur, og han indbød mig til at skrive i hans Blad om de Gjenstande, hvorefter vi havde samtalt. Saaledes er Sam- menhængen."

Greven svarede ikke straks, men hans barste Bryn var saa tæt sammentrukket, at de berørte hinanden, og hans Bryst arbejdede hurtigt.

„Jeg har dog alligevel endnu den Tro, at Du ikke vil pblæge dit Navn og din Ære," sagde han. „Du er intet Barn mere, som jeg kan give Forstrifter, men jeg vil ikke sætte min Ære i den Byr, hvor man fortæller, at min Søn, Greve Warberg, er bleven Literat."

„Var det noget, som vilde antaste min Ære?" spurgte Leo.

Greven, der var begyndt at spadser op og ned ad Gul- vet, blev staaende foran sin Søn og stirrede ham fast ind i Øjnene. Der laa i dette Blik baade Strænghed og Bedrø- velse; tillige skimtede der en Smule Kjærlighed igjennem.

„Leo," sagde han. „Du maa vide, hvad Du er din Ære skyldig, og hvor vidt Du kan gaa. Jeg ved, at Du er en Sværmer; der gaar Ting for sig i dit Hoved, som jeg ikke kan begribe, og jeg ved, at jeg ikke kan ændre dette. Det vilde være Daarskab, hvis jeg vilde forestrife Dig en bestemt Vej, men forglem ikke dette ene: Der gives en Grænse, hvor vi nødvendigvis maa stilles. Vogt Dig for at overskride denne Grænse, thi derefter vil der komme en Kluft, over hvilken ingen Bro fører til mig igjen. Na! Nu vil jeg prøve Dig, Du har jo Tid."

Han vilde bortstærne sig.

Leo holdt ham tilbage.

„Fader, lad os ikke stilles med denne Misstemning," sagde han. „Jeg kan ikke bringe dine Ønsker og dit Navn et saa stort Offer. Forlang ikke, at jeg skal opgave mig selv og gaa under."

„Det gjør jeg ikke. Jeg ved, at vi er Modfætninger, og jeg ved ogsaa, at det ikke ligger i min Magt at forandre dette, saa smærteligt det end er mig. Jeg advarer Dig kun. Eller tror Du, at en Fader saa vender sig fra sin eneste Søn, naar det ikke var tvungne Grunde, tilmed naar han i man- ge Ar har bygget alle sine Forhaabninger paa ham. Men der gives hos mig en Stræng, som er mægtigere end selve Kjærligheden til min Søn, og det er mit Navns Ære. Be-

tør ikke denne Stræng. Endnu har jeg den fulde Forven- ning til Dig, fordi der ogsaa i dine Arer rinder Blodet af Slægten Warberg."

„Jeg vil ikke forpilde min Ære!" raabte Leo.

„Tænk altid paa dette Ord, saa vil vi ikke blive adskilt og saa vil der ikke heller blive Trætte imellem os," sagde Greven. „Dg nu Levvel."

Han gav Sønnen sin Haand.

„Hoder, stilles Du fra mig med Bitterhed?" udbrod Leo bevoget.

„Nej, men med Bedrøvelse," gav Greven til Svar. „Min Ærgt beres nu kun af en, og det er Dig, men jeg vil hellere, at Du bliver løst fra dit Navn, end at det hæfte sig en Plet paa vor Slægts Skjold."

Han trykkede Sønnens Haand og forlod hurtigt og ubehjælpeligt Bærelset.

Et saad i sit Vouloir, støttende Hovedet i sin Haand og saa drømmende ud for sig. Forskellige Besøg havde hun i den Morgen allerede modtaget, hovedsagelig bestaaende af mange højstillede Personer. Den sidste, der var bleven indladt, var Selma Koerber, der vilde takke Greviden. Hun var først for nogle Minuter siden gaaet igjen.

Et tænkte en Gang endnu paa den vandre Pige med de blege Ansigtstræk. I længere Tid havde hun underholdt sig med hende, og Selmas uskyldige, barnlige Sind havde talt hende meget. Det var en Duft af virkelig Kvindelighed som udstrommede fra den unge Kvinde.

Maruscha traadte ind i Bærelset.

„Er De endnu ikke tilfreds, da endogaa en Prins har afslagt sit Besøg?" spurgte hun halvt spøgende.

Et saa uvillig ud, men dette Udtryk forjødte sig hurtigt, da hun fik Øje paa sin Selstabsdames muntere Ansigt.

„Maruscha, du vil al Tid vedblive at være en Dams og lærer mig aldrig at kjende," sagde hun og om hende Rund var det et let, smærteligt Smil. „Tror du virkelig at jeg sætter Pris paa det? Alle de Herrer, som nu bringer mig deres Hyldest, og stadig siger mig de samme Smigerer vilde forfærdelig trække sig tilbage, hvis de erfarede, til hvilken Forbund jeg hører. Dg dog vilde jeg derfor ikke være daarlige stillet eller mere fattig. Jeg tænker paa den unge Pige, som nylig har forladt mig. Hun er lykkelig, fordi jeg har kjøbt to Materier af hende; hendes bløde Kinder er raadte tydeligt, hvor mange Saavn hun har maattet døje, og dog lyser der ikke ud af hendes Øjne det mindste tegn paa Utilfredshed. Er det da ikke naturligt, at den Tanke kommer over mig: hvor lidt der hører til for at være fri og lykkelig."

„Er De ikke det?"

„Maruscha, hvor kan du spørge saadan? Altsaa ogsaa dig bedrager mit tilfredse Ansigt. Derfor undrer jeg mig sanelig ikke, at ogsaa andre tror, at jeg er meget lykkelig. Jeg er nok omgivet af Rigdom og Glans, mange vilde mig unde mig dette, men dog tænker jeg med en tilfreds Følelse tilbage paa den Tid, da jeg foretog den simple Maruscha- værtning i Kjøbenhavn. I Begyndelsen pirrede det ogsaa min Nygysrigghed, udtra Rigdom men at sige den til den simple Liv; du ved, at jeg gjorde det for at kunne tjene en Sag. Jeg havde snart indlevet mig i Forholdene, og jeg sølte mig da ganske tilfreds. Livet, som røgte sig om mig, gav sig tilkjende ved den Formløshed, som Maruschaen be- st, og ved deres naturlige borttoges det stødende i hendes Omgang. Nu spørger jeg mig selv, hvor megen Gavn og Naturlighed, der findes i den Krebs, der omgiver mig. Den er ful med al sin Sentimentalitet og sin Tankeløshed og den støder mig tilbage. Dg saa af en anden Grund tænker jeg gjerne tilbage paa den Tid i Kjøbenhavn. Jeg havde ikke noget at fortjene Penge, og skjønt jeg ikke havde forladt derom, erfarede jeg dog, hvor godt alle syntes om mig, fordi jeg befad den Kraft at kunne ernære mig selv. Du smiler. Men jeg forstær, at denne Tanke havde megen Beroligelse for mig."

Tjeneren traadte ind og overbragte et Brev.

Et saa kastede hun et flygtigt Blik paa dette, hvorpaa hun lagde det uaabnet til Side, som om det ikke havde stor Betydning for hende. Konvoluten var en ganske almindelig og Udskriften var streven af en uvødt Haand. Brevet gjaldt Indtryk af at være baaret nogle Dage i en Lomme. Maruscha var det et af de Tiggerbreve, som næsten daglig indfandt sig. Hun spurgte ikke en Gang, hvem der havde afleveret Brevet.

Et dog rakte hun Haanden ud og brød Konvoluten, ligesom saa snart Nikolaus havde forladt Bærelset.

Neppe havde hun faaet læst det første af de paa Maruscha skrevne Ord, før hendes Øjne tilfældes, og Blodet røg i hendes Kinder.

Brevet indeholdt kun disse faa Ord:

„Man har her i Petersborg Mistanke til Dem, Baron von Wiatkin, en Underchef i Opdagelsespolitiet, har faaet den Befaling at iagttage Dem, og jeg om kort Tid indtræffe i Deres Nærhed. Han vil ogsaa Gang under et eller andet Paaafbud søge at blive ind- ført hos Dem. Vis ham ikke tilbage, men var paa Deres Post! Bibitoff."

„Kald straks paa Nikolaus," befalede hun sin Selstabsdame.

Nikolaus traadte saa Minuter efter hurtigt ind.

„Hvem har givet dig dette Brev?" spurgte Etla.

„En Mand bragte det."

„Hvorledes saa han ud?"

„Simpel. Han syntes at høre til Haandværkere eller den."

„Har du set ham her før?"

„Nej!"

„Beskifte han ellers noget her?"

„Nej!"

(Fortsattes.)